

4. Voor het jaar 2014 valt hiermee het doek voor de gemeente. Ondanks dat de Hoge Raad, anders dan het Hof, op basis van de wetsgeschiedenis terecht oordeelt dat de gemeente omzetbelasting over voor de riolering gemaakte kosten die zij bij het BTW-compensatiefonds kan claimen alsnog als last ter zake van de riolering in aanmerking mag nemen (vgl. HR 21 juni 2019, nr. 18/01310, *BNB* 2019/139, m.nt. S. Bosma), overtreffen de voor dat jaar geraamde baten de lasten met meer dan 10% zodat de verordening geheel onverbindend moet worden geacht. Voor het jaar 2013 is dat niet duidelijk, zodat de Hoge Raad de procedure voor dat jaar ter verdere behandeling verwijst naar Hof 's-Hertogenbosch.

5. Voor de gemeente betekent deze procedure, althans waar het 2014 betreft, een hard gelag. Uit de door het Hof vastgestelde feiten maak ik op dat zij iets soortgelijks voor ogen had als de gemeente Nijmegen (dotatie aan een schommelfonds; zie HR 16 januari 2015, nr. 13/04173, *BNB* 2015/102, m.nt. S. Bosma) en de gemeente Hilversum (vorming voorzieningsreserve en gefaseerde overgang naar een 'ideaalcomplex'; zie HR 7 april 2017, nr. 16/00171, *BNB* 2017/161, m.nt. S. Bosma). Waar het voor die gemeenten in de desbetreffende procedures goed afliep, omdat baten en lasten correct waren begroot en voldoende duidelijk waren vastgelegd zodat de heffingsambtenaar voldoende inzicht kon geven in de ramingen en de stellingen van de belanghebbende kon weerleggen, gaat het in deze procedure voor de gemeente Menterwolde fout. Het correct ramen van baten en lasten, het op eenduidige en inzichtelijke wijze opnemen daarvan in de begroting en het op adequate wijze geven van inzicht in het een en ander in procedures voor de belastingrechter is geen sinecure. Dat maakt van de bestemmingsbelasting voor gemeenten een ingewikkelde en bepaald niet zorgenvrije vorm van kostenverhaal.

J.A. Monsma

HOGE RAAD 11 oktober 2019 (Nr. 18/04907)
(Mrs. Koopman, Punt, Van Hilten)

182*

m.nt. A.E.H. van der Voort Maarschalk

Art. 8:73 Awb; art. 6:119a BW

ECLI:NL:HR:2019:1575

Toe te passen rentepercentage over late uitbetaling vergoeding immateriële schade. Vergoeding van immateriële schade, griffierecht en proceskosten houdt niet verband met een handelsovereenkomst

De Inspecteur heeft belanghebbende een rentevergoeding toegekend wegens te late betaling van de door de Rechtbank vastgestelde vergoeding van immateriële schade wegens overschrijding van de redelijke termijn. Daarbij heeft de Inspecteur het rentepercentage van 2 gehanteerd. Belanghebbende heeft zich bij het Hof op het standpunt gesteld dat de Inspecteur het rentepercentage van 8 had moeten hanteren dat geldt in het geval van een handelsovereenkomst. Het Hof heeft dat standpunt verworpen omdat bij niet-handelsvoorwaarden – zoals de onderhavige – het rentepercentage 2 bedraagt.

HR: Richtlijn 2011/7/EU en art. 6:119a BW strekken niet tot regulering van betalingen bij wijze van schadeloosstelling (vgl. HR, NJ 2016/51). Het is dan ook niet voor redelijke twijfel vatbaar dat een te betalen vergoeding van immateriële schade wegens overschrijding van de redelijke termijn niet verband houdt met een handelsovereenkomst zoals bedoeld in art. 6:119a BW in samenhang gelezen met de richtlijn. Dit geldt ook voor de verplichting tot het vergoeden van de kosten van bezwaar, (hoger) beroep en beroep in cassatie, en voor de verplichting tot vergoeding van griffierecht.

ARREST

in de zaak van

[X] B.V. te [Z] (hierna: belanghebbende)
tegen

de Staatssecretaris van Financiën

op het beroep in cassatie gericht tegen de uitspraak van het Gerechtshof 's-Hertogenbosch van 25 oktober 2018, nr. 18/00077, op het hoger beroep van belanghebbende tegen een uitspraak van de Rechtbank Zeeland-West-Brabant (nr. BRE 16/4709) betreffende een aan belanghebbende opgelegde naheffingsaanslag in de belasting van personenauto's en motorrijwielen. De uitspraak van het Hof is aan dit arrest gehecht.

1 *Geding in cassatie*

Belanghebbende heeft tegen de uitspraak van het Hof beroep in cassatie ingesteld. Het beroepschrift in cassatie is aan dit arrest gehecht en maakt daarvan deel uit.

De Staatssecretaris van Financiën heeft een verweerschrift ingediend.

Belanghebbende heeft een conclusie van repliek ingediend.

2 *Beoordeling van de middelen*

2.1.1 De Rechtbank en het Hof hebben de Inspecteur veroordeeld tot vergoeding van de door belanghebbende bij de Rechtbank en het Hof betaalde griffierechten. Belanghebbende heeft voor het Hof betoogd dat zij hierover een rentevergoeding moet krijgen. Het Hof heeft dit betoog verworpen. Hiertegen richt zich middel IV.

2.1.2 In het door het Hof verworpen betoog van belanghebbende ligt besloten een verzoek om vergoeding van rente wegens vertraging in de vergoeding van het in hoger beroep betaalde griffierecht. Gelet op het arrest van de Hoge Raad van 21 december 2018, ECLI:NL:HR:2018:2358, had het Hof daarom in zijn uitspraak de beslissing moeten opnemen dat belanghebbende recht heeft op vergoeding van die rente vanaf vier weken na de datum waarop het Hof uitspraak heeft gedaan (zie rechtsoverweging 2.4.2 van het arrest van de Hoge Raad van 19 april 2019, ECLI:NL:HR:2019:623). Het middel slaagt in zoverre.

2.2.1 De Inspecteur heeft belanghebbende een rentevergoeding toegekend wegens te late betaling van de door de Rechtbank vastgestelde vergoeding van immateriële schade wegens overschrijding van de redelijke termijn voor de behandeling van het bezwaarschrift. Ervan uitgaande dat artikel 6:119 BW van toepassing is, heeft de Inspecteur het rentepercentage van 2 gehanteerd dat is vastgesteld op grond van artikel 6:120, lid 1, BW in samenhang gelezen met het Besluit van 4 december 2014 tot wijziging van het Koninklijk Besluit van 18 januari 1971, *Stb.* 27 (aanpassing wettelijke rente).

2.2.2 Belanghebbende heeft zich bij het Hof op het standpunt gesteld dat de Inspecteur het rentepercentage van 8 had moeten hanteren dat geldt in het geval van een handelsovereenkomst. Het Hof heeft dat standpunt verworpen omdat bij niet-handelsvorderingen – zoals de onderhavige – het rentepercentage 2 bedraagt.

2.2.3 Middel VI is gericht tegen dit oordeel en betoogt dat in dit geval is voldaan aan het in artikel 6:119a, lid 1, BW omschreven begrip handelsovereenkomst zoals dat moet worden uitgelegd volgens Richtlijn 2011/7/EU van het Europees Parlement en de Raad van 16 februari 2011 betreffende bestrijding van betalingsachterstand bij handelstransacties (hierna: de Richtlijn).

2.2.4 Middel VI faalt. De Richtlijn en artikel 6:119a BW strekken niet tot regulering van betalingen bij wijze van schadeloosstelling (vgl. HR 5 januari 2016, ECLI:NL:HR:2016:70, rechtsoverweging 3.3.2). Het is dan ook niet voor redelijke twijfel vatbaar dat een te betalen vergoeding van immateriële schade wegens overschrijding van de redelijke termijn niet verband houdt met een handelsovereenkomst zoals bedoeld in artikel 6:119a BW in samenhang gelezen met de Richtlijn. Opmerking verdient dat dit ook geldt voor de verplichting tot het vergoeden van de kosten van bezwaar, (hoger) beroep en beroep in cassatie, en voor de verplichting tot vergoeding van griffierecht. Ook die verplichtingen houden geen verband met een dergelijke handelsovereenkomst.

2.3 De middelen voor het overige kunnen niet tot cassatie leiden. Dit behoeft, gezien artikel 81, lid 1, van de Wet op de rechterlijke organisatie, geen nadere motivering, nu de middelen niet nopen tot beantwoording van rechtsvragen in het belang van de rechtseenheid of de rechtsontwikkeling.

2.4 Gelet op hetgeen hiervoor in 2.1.2 is overwogen, kan de uitspraak van het Hof niet in stand blijven. De Hoge Raad kan de zaak afdoen. De beslissing van het Hof dient te worden aangevuld in de hiervoor in 2.1.2 bedoelde zin.

3 *Proceskosten*

De Staatssecretaris zal worden veroordeeld in de kosten van het geding in cassatie.

4 *Beslissing*

De Hoge Raad:

- verklaart het beroep in cassatie gegrond,
- vernietigt de uitspraak van het Hof, maar uitsluitend voor zover daarin ontbreekt een beslissing

- omtrent de wettelijke rente over het door belanghebbende voor de behandeling van het hoger beroep betaalde griffierecht,
- beslist dat, indien het voor de behandeling van het hoger beroep betaalde griffierecht niet tijdig is vergoed, de wettelijke rente daarover is gaan lopen vier weken na de datum waarop het Hof zijn uitspraak heeft gedaan,
 - draagt de Staatssecretaris van Financiën op aan belanghebbende te vergoeden het griffierecht van € 508 dat belanghebbende voor de behandeling van het beroep in cassatie heeft betaald, en
 - veroordeelt de Staatssecretaris van Financiën in de kosten van belanghebbende voor het geding in cassatie, vastgesteld op € 2.048, voor beroepsmatig verleende rechtsbijstand.

HOF 's-Hertogenbosch, Meerv. belastingk., 25 oktober 2018 (Nr. 18/0077)

Uitspraak

op het hoger beroep enz.;

tegen de uitspraak van de Rechtbank Zeeland-West-Brabant te Breda (hierna: de Rechtbank) van 8 januari 2018, nummer BRE 16/4709, in het geding enz.;

1. (...)

2. Feiten

Op grond van de stukken van het geding en het onderzoek ter zitting zijn in deze zaak de volgende feiten en omstandigheden voor het Hof komen vast te staan:

2.1. Belanghebbende heeft op 4 april 2014 aangifte voor de BPM gedaan ter zake van de registratie van een uit Duitsland afkomstige personenauto van het merk [automerk], het type [autotype], met een chasisnummer eindigend op [0002] (hierna: de auto). Volgens de aangifte is belanghebbende een bedrag van € 2.585 aan BPM verschuldigd. Belanghebbende heeft dit bedrag voldaan.

2.2. Belanghebbende is bij de berekening van het verschuldigde BPM-bedrag uitgegaan van een catalogusprijs, inclusief opties, van € 55.890, een – op de koerslijst van XRay gebaseerde – waardevermindering van € 41.204 en een aftrek in verband met schade van € 6.161.

2.3. Belanghebbende onderbouwt voornoemde berekening door te verwijzen naar een door [F], werkzaam bij [G], opgesteld taxatierapport met dagtekening 4 april 2014 (hierna: het taxatierapport). Voor zover in de onderhavige procedure relevant, vermeldt het taxatierapport dat de carrosserie van de auto in beschadigde staat verkeert. Bovendien is in het taxatierapport opgenomen dat bij de taxatie van de auto rekening is gehouden met de omstandigheid dat de auto een onbekend schadeverleden heeft. Bij het taxatierapport zijn foto's van de auto en een schadecalculatie gevoegd.

2.4. De auto is op 8 april 2014 fysiek opgenomen op het vestigingsadres van belanghebbende door [H] (hierna: [H]) en [J] (hierna: [JJ]), medewerkers van het team auto/BPM van de Belastingdienst/kantoor Roosendaal. Met betrekking tot de bevindingen van deze opname is een (definitief) controlerapport met dagtekening 18 december 2014 (hierna: het controlerapport) opgesteld door [H] en [JJ]. Het controlerapport is als bijlage bij een brief met dagtekening 18 december 2014 aan belanghebbende toegezonden. In voornoemde brief is, voor zover hier relevant, het volgende opgenomen:

“(…) Op 16 juli 2014 heb ik u het conceptcontrolerapport toegezonden, waarin ik u in de gelegenheid heb gesteld om vóór 22 augustus 2014 te reageren. Ik heb tot op heden geen reactie van u ontvangen (…).”

2.5. In het controlerapport is, voor zover hier relevant, opgenomen dat de auto op 8 april 2014 uitsluitend beschadigingen vertoonde die, gelet op de leeftijd en de kilometrage van de auto, als normale gebruikssporen gekwalificeerd dienen te worden. De Inspecteur heeft in het controlerapport aangekondigd een naheffingsaanslag van € 1.815 aan belanghebbende op te leggen.

2.6. Overeenkomstig het in het controlerapport aangekondigde voornemen heeft de Inspecteur de onderhavige naheffingsaanslag van € 1.815 op 2 februari 2015 aan belanghebbende opgelegd.

2.7. Na tegen de naheffingsaanslag gemaakt bezwaar heeft de Inspecteur deze gehandhaafd bij uitspraak op bezwaar.

2.8. Belanghebbende heeft beroep ingesteld tegen deze uitspraak op bezwaar. Voor zover in de onderhavige procedure relevant heeft de Rechtbank het beroep gegrond verklaard, de uitspraak op bezwaar vernietigd, de naheffingsaanslag verminderd tot € 1.632, de Inspecteur veroordeeld tot vergoeding van immateriële schade tot een bedrag van € 909 en de Minister veroordeeld tot vergoeding van immateriële schade tot een bedrag van € 91.

2.9. De Inspecteur heeft de vergoeding ter zake van immateriële schade van € 909 op 25 april 2018 aan belanghebbende voldaan, met dien verstande dat de Inspecteur in verband met de late uitbetaling van deze vergoeding voorts een bedrag aan rente van € 3 aan belanghebbende heeft vergoed.

2.10. In het kader van de uitbetaling van de vergoeding van immateriële schade door de Minister heeft de Rechtbank belanghebbende bij brieven met dagtekening 12 januari 2018, 30 januari 2018, 16 februari 2018 respectievelijk 9 april 2018 gevraagd om haar rekeningnummer kenbaar te maken. Belanghebbende heeft aan deze verzoeken gehoor gegeven door middel van het formulier "Verzoek schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn". Dit formulier is niet gedagtekend.

2.11. De Minister heeft de vergoeding van immateriële schade van € 91 op 1 juni 2018 aan belanghebbende voldaan. De Minister heeft ter zake van deze vergoeding geen rente aan belanghebbende vergoed.

3. *Geschil, alsmede standpunten en conclusies van partijen*

3.1. Het geschil betreft het antwoord op de volgende vragen:

1. Heeft de Rechtbank de naheffingsaanslag op het juiste bedrag vastgesteld?
2. Is het in strijd met het Unierecht, meer in het bijzonder met artikel 110 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), om een naheffingsaanslag BPM op te leggen nadat een auto in het kentekenregister is geregistreerd?
3. Is het verdedigingsbeginsel geschonden?
4. Heeft belanghebbende recht op vergoeding van rente over (een gedeelte van) het nageheven bedrag?
5. Heeft belanghebbende recht op vergoeding van rente over het door haar ter zake van de behandeling van het beroep bij de Rechtbank en ter zake van de behandeling van het hoger beroep bij het Hof betaalde griffierecht?
6. Heeft belanghebbende recht op vergoeding van rente over de door de Rechtbank aan haar toegekende vergoeding voor immateriële schade?
7. Heeft belanghebbende recht op vergoeding van de werkelijke kosten van bezwaar en vergoeding van de werkelijke kosten van het geding bij de Rechtbank en het Hof?

3.2. Belanghebbende is van mening dat de vragen 2 tot en met 7 bevestigend beantwoord moeten worden en vraag 1 ontkennend.

De Inspecteur is de tegenovergestelde opvatting toegedaan.

3.3. Partijen doen hun standpunten in hoger beroep steunen op de gronden, die daartoe door hen zijn aangevoerd in de van hen afkomstige stukken, waarvan de inhoud als hier ingevoegd moet worden aangemerkt.

3.4. De gemachtigde van belanghebbende heeft hieraan ter zitting (desgevraagd), zakelijk weergegeven, het volgende toegevoegd:

- De bewijslast ter zake van de juistheid van de naheffingsaanslag rust op de Inspecteur.
- Indien het te hanteren rentepercentage – zoals de voorzitter mij heeft voorgehouden – 2% is, dan betwist ik niet dat de door de Inspecteur ter zake van de vergoeding van immateriële schade toegekende rentevergoeding van € 3 juist is.
- Ik weet niet wanneer het formulier "Verzoek schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn" bij de Rechtbank is ingediend.
- Belanghebbende heeft een conceptversie van het controlerapport ontvangen. Bij deze conceptversie was geen begeleidende brief gevoegd.

3.5. De Inspecteur heeft hieraan ter zitting (desgevraagd), zakelijk weergegeven, het volgende toegevoegd:

- Met betrekking tot de afschrijving op de waarde van de auto in verband met schade rust de bewijslast, in beginsel, op belanghebbende.
- Ik heb met betrekking tot de naheffingsaanslag uitstel van betaling aan belanghebbende verleend.
- De ter zake van de vergoeding van immateriële schade afgegeven rentebesikking ligt in de onderhavige procedure niet ter beoordeling voor. Indien deze rentebesikking toch ter beoordeling

voorligt, is mogelijk de toegekende rentevergoeding te laag. De rentevergoeding is berekend over de periode 12 februari 2018 tot en met 12 maart 2018, terwijl uitgegaan had dienen te worden van de periode 12 februari 2018 tot en met 25 april 2018.

- Gelet op de inhoud van de begeleidende brief bij het definitieve controlerapport, acht ik het aannemelijk dat de conceptversie van dit rapport aan belanghebbende is aangeboden als bijlage bij een begeleidende brief, waarin belanghebbende in de gelegenheid is gesteld om vóór 22 augustus 2014 op dit concept te reageren.

3.6. Belanghebbende concludeert tot vernietiging van de uitspraak van de Rechtbank, vernietiging van de uitspraak op bezwaar en vernietiging van de naheffingsaanslag.

De Inspecteur concludeert tot bevestiging van de uitspraak van de Rechtbank.

4. Gronden

Vraag 1

4.1. Het Hof stelt bij beantwoording van de vraag of de naheffingsaanslag tot een juist bedrag is vastgesteld, voorop dat de Inspecteur, in beginsel, dient te bewijzen dat het door belanghebbende in haar aangifte vermelde BPM-bedrag te laag is. De Inspecteur kan in dat kader wijzen op in de markt algemeen erkende koerslijsten, waarin waardes zijn opgenomen van met de ingevoerde auto vergelijkbare auto's. Voor zover de belastingplichtige stelt dat er sprake is van bijzondere omstandigheden, zoals de aanwezigheid van schade, dan rust de bewijslast daarvoor op de belastingplichtige (zie onder andere Hof 's-Hertogenbosch 5 april 2018, nr. 16/03914, ECLI:NL:GHSHE:2018:1496).

4.2. De Inspecteur heeft in dit geval gesteld dat de auto – gelet op de leeftijd en de kilometrage – uitsluitend normale gebruikssporen vertoont. De Inspecteur wenst aansluiting te zoeken bij de waarde, zoals deze volgt uit de koerslijst van XRAY – welke koerslijst eveneens door belanghebbende gehanteerd is in de door haar ingediende aangifte – zonder hierop een waardevermindering in verband met schade toe te passen.

4.3. Naar het oordeel van het Hof heeft de Inspecteur hiermee, gelet op hetgeen is vermeld onder 2.5, voldaan aan de op hem rustende bewijslast.

4.4. Naar het oordeel van het Hof heeft belanghebbende, mede gelet op het tot het dossier behorende beeldmateriaal van de auto en de leeftijd en de kilometrage van de auto, onvoldoende aangevoerd om aannemelijk te maken dat de auto meer dan normale gebruiksschade vertoont.

4.5. Aan dit oordeel doet niet af dat belanghebbende – in tegenstelling tot de Inspecteur – een taxatierapport heeft laten opstellen, terwijl de Inspecteur ter onderbouwing van de aan de naheffingsaanslag ten grondslag liggende waarde van de auto verwijst naar een controlerapport, dat door medewerkers van de Belastingdienst is opgesteld. Gelet op de vrije bewijsleer staat het de Inspecteur namelijk vrij om de hoogte van de naheffingsaanslag op deze wijze te onderbouwen, met dien verstande dat het niet overleggen van een “eigen” taxatierapport door de Inspecteur een rol kan spelen bij de waardering door de rechter van het door partijen bijgebrachte bewijs (zie onder andere Hof Arnhem-Leeuwarden 23 mei 2018, nr. 16/00364, ECLI:NL:GHARL:2018:4480).

De rechter beoordeelt uiteindelijk zelfstandig of belanghebbende haar stelling, dat sprake is van meer dan normale gebruiksschade, voldoende aannemelijk heeft gemaakt met het ingebrachte taxatierapport.

4.6. Voor zover belanghebbende betoogt dat het strijdig is met het Unierecht dat voor haar de verplichting geldt om ter onderbouwing van de door haar gestelde waardevermindering van de auto als gevolg van schade een door een externe deskundige opgesteld taxatierapport te overleggen, terwijl de Inspecteur ter onderbouwing van de door hem verdedigde waarde kan volstaan met verwijzing naar een controlerapport, overweegt het Hof dat de vrije bewijsleer ook voor belanghebbende geldt. Het staat belanghebbende derhalve vrij om met alle bewijsmiddelen de door haar gestelde schade aannemelijk te maken. Indien belanghebbende ervoor kiest om tegen betaling door een deskundige taxateur een taxatierapport op te laten stellen, is het niet in strijd met het Unierecht, indien belanghebbende de kosten die verbonden zijn aan het opstellen van dit taxatierapport, zelf dient te dragen (vgl. Hof van Justitie 14 april 2015, nr. C-76/14, Manea, ECLI:EU:C:2015:216, punt 40).

4.7. Het Hof beantwoordt de eerste vraag bevestigend.

Vraag 2

4.8. Belanghebbende stelt zich op het standpunt dat het strijdig is met artikel 110 van het VWEU om een naheffingsaanslag BPM op te leggen nadat een auto in het kentekenregister is geregistreerd.

4.9. In de uitspraak van 7 januari 2016, nr. 15/00022, ECLI:NL:GHSHE:2016:14, heeft het Hof met betrekking tot een soortgelijke grief het volgende geoordeeld:

“4.1. Artikel 110 VWEU luidt als volgt:

“De lidstaten heffen op producten van de overige lidstaten, al dan niet rechtstreeks, geen hogere binnenlandse belastingen van welke aard ook dan die welke, al dan niet rechtstreeks, op gelijksoortige nationale producten worden geheven.

Bovendien heffen de lidstaten op de producten van de overige lidstaten geen zodanige binnenlandse belastingen, dat daardoor andere producties zijdelings worden beschermd.”

4.2. Belanghebbende vergelijkt de aankoop van een binnenlands gebruikt voertuig – dat reeds is geregistreerd – met de aankoop van een geïmporteerd gebruikt voertuig dat nog niet is geregistreerd. In de eerste situatie wordt de bij de registratie te weinig geheven of betaalde belasting (BPM) niet nageheven bij de koper van de gebruikte auto, maar bij degene die de auto in het verleden heeft geregistreerd. In de tweede situatie wordt wel nageheven bij de koper van de gebruikte auto. Belanghebbende is daarom van mening dat het opleggen van naheffingsaanslagen ná het belastbare feit aan kopers van gebruikte geïmporteerde auto's discriminerend is in de zin van artikel 110 VWEU.

4.3. Het Hof volgt belanghebbende niet in zijn stelling dat het opleggen van een naheffingsaanslag aan de koper van een gebruikt geïmporteerd voertuig leidt tot discriminatie in de zin van artikel 110 VWEU. Er is sprake van discriminatie indien feitelijk en rechtens vergelijkbare gevallen ongelijk worden behandeld. Of de aankoop van een binnenlandse, reeds geregistreerde, gebruikte auto feitelijk en rechtens vergelijkbaar is met de aankoop van een geïmporteerde gebruikte auto die nog niet is geregistreerd, dient mede te worden beoordeeld aan de hand van de concrete omstandigheden die van belang zijn voor de belastingheffing. Voor de heffing van BPM wordt aangesloten bij de eerste registratie van het voertuig in het kentekenregister. Inherent hieraan is dat wanneer wordt geconstateerd dat te weinig BPM is voldaan, deze wordt nageheven bij degene die aanvankelijk de verschuldigde BPM ter zake van de registratie heeft voldaan. Deze nageheven BPM rust dan ook op de auto en zal – voor zover niet afgeschreven – worden doorberekend aan een volgende koper. In zoverre kan niet worden gezegd dat op een reeds geregistreerde gebruikte auto een lagere belasting drukt dan op een geïmporteerde gebruikte auto.

Voor zover belanghebbende beoogt te stellen dat er sprake is van een verschil in formeelrechtelijke bepalingen, als gevolg waarvan degene die een geïmporteerde auto laat registreren, geconfronteerd wordt met de onzekerheid van mogelijke naheffing, is dit inherent aan het systeem dat degene die de auto laat registreren, de belasting is verschuldigd en bij te lage voldoening van de belasting het risico loopt dat dit wordt gecorrigeerd door middel van het opleggen van een naheffingsaanslag. Voor zover dit al als een verschil in behandeling moet worden gezien, is dit gerechtvaardigd vanuit het systeem van heffing van de BPM.

4.4. Voor zover belanghebbende met zijn stelling heeft bedoeld dat nimmer kan worden nageheven nadat het belastbare feit zich heeft voorgedaan, faalt deze stelling eveneens. De bevoegdheid tot het naheffen van de te weinig geheven of betaalde BPM vloeit immers voort uit artikel 20 van de Algemene wet inzake rijksbelastingen (hierna: AWR). Op grond van artikel 20, derde lid, AWR vervalt de bevoegdheid tot het opleggen van een naheffingsaanslag pas door het verloop van vijf jaren na het einde van het kalenderjaar, waarin de belastingschuld is ontstaan of de teruggave is verleend. Uit het door belanghebbende aangehaalde arrest (Hoge Raad 28 juni 2013, nr. 12/00400, ECLI:NL:HR:2013:64), waarin in geschil was of naheffing ter zake van de registratie van een personenauto ook kan plaatsvinden vóór de registratie van die auto, kan evenmin worden afgeleid dat geen naheffingsaanslag kan worden opgelegd ná het belastbare feit.”

Het tegen die uitspraak instelde cassatieberoep is ongegrond verklaard bij arrest Hoge Raad 12 mei 2017, nr. 16/00507, ECLI:NL:HR:2017:856, onder verwijzing naar artikel 81 van de Wet op de rechterlijke organisatie.

4.10. Het Hof oordeelt thans in gelijke zin. Het standpunt van belanghebbende faalt.

4.11. Het Hof beantwoordt de tweede vraag ontkennend.

Vraag 3

4.12. Belanghebbende stelt zich voorts op het standpunt dat het verdedigingsbeginsel is geschonden. Belanghebbende voert ter onderbouwing van dit standpunt aan dat alhoewel aan haar – voorafgaande aan het opleggen van de naheffingsaanslag – een conceptversie van het controlerapport is toegezonden, zij niet in de gelegenheid is gesteld om (mondeling) op dit concept controlerapport te reageren. Subsidiair stelt belanghebbende zich op het standpunt dat een (conceptversie van een) controlerapport niet aan te merken is als een aankondiging van het voornemen om een naheffingsaanslag op te leggen.

4.13. De Inspecteur stelt dat hij in de conceptversie van het controlerapport heeft aangekondigd, dat hij voornemens is om de naheffingsaanslag aan belanghebbende op te leggen en dat laatstgenoemde in de begeleidende brief bij deze conceptversie uitdrukkelijk in de gelegenheid is gesteld om vóór 22 augustus 2014 op dit voornemen te reageren.

4.14. Het Hof acht, gelet op de inhoud van de begeleidende brief bij het definitieve controlerapport (zie onderdeel 2.4), aannemelijk dat de conceptversie van het controlerapport aan belanghebbende eveneens is aangeboden als bijlage bij een begeleidende brief en dat belanghebbende in laatstgenoemde begeleidende brief in de gelegenheid is gesteld om vóór 22 augustus 2014 op deze conceptversie te reageren. Het Hof acht derhalve aannemelijk dat belanghebbende in de gelegenheid is gesteld om vóór 22 augustus 2014 te reageren op het voornemen om de naheffingsaanslag aan haar op te leggen.

4.15. Naar het oordeel van het Hof heeft de Inspecteur door belanghebbende deze reactietermijn te bieden, voldaan aan het verdedigingsbeginsel.

4.16. Het verdedigingsbeginsel waarborgt namelijk uitsluitend dat belanghebbende haar opmerkingen kenbaar kan maken over het aan haar kenbaar gemaakte voornemen. Deze regel heeft tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Met name beoogt deze regel, ter verzekering van de effectieve bescherming van de belastingplichtige, deze laatste in staat te stellen een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren, die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (zie Hoge Raad 4 december 2015, nr. 12/02876, ECLI:NL:HR:2015:3467). Anders dan belanghebbende meent, verplicht geen rechtsregel de Inspecteur belanghebbende expliciet voor een gesprek – een mondeling onderhoud – uit te nodigen.

4.17. Het Hof beantwoordt de derde vraag ontkennend.

Vraag 4

4.18. Belanghebbende stelt zich voorts op het standpunt dat zij recht heeft op vergoeding van rente over de in strijd met het Unierecht nageheven BPM.

4.19. Naar het oordeel van het Hof faalt deze grief reeds omdat het Unierecht uitsluitend verplicht tot vergoeding van rente indien er sprake is van in strijd met het Unierecht geïnde belastingen en de Inspecteur ter zitting onweersproken heeft gesteld dat hij ter zake van de naheffingsaanslag uitstel van betaling heeft verleend. Voorts is aan het Hof niet een door de ontvanger afgegeven beschikking invorderingsrente ter beoordeling voorgelegd, waardoor het Hof – indien het Hof reeds tot de conclusie zou komen dat de naheffingsaanslag verminderd dient te worden in verband met strijd met het Unierecht – niet bevoegd is om bij voor bezwaar vatbare beschikking vast te stellen of en in hoeverre invorderingsrente verschuldigd is (zie Hoge Raad 28 september 2018, nr. 17/01298, ECLI:NL:HR:2018:1789).

4.20. Het Hof beantwoordt de vierde vraag ontkennend.

Vraag 5

4.21. Voorts betoogt belanghebbende dat zij recht heeft op vergoeding van rente over het griffierecht, aangezien het Unierecht verplicht tot vergoeding van rente over onverschuldigd betaalde bedragen. Het Hof volgt belanghebbende niet in die stelling.

4.22. Het Hof stelt voorop dat de nationale wetssystematiek niet verplicht tot vergoeding van rente over het ter zake van de behandeling van het beroep bij de Rechtbank betaalde griffierecht. De beslissing van de Rechtbank waarin de Inspecteur, voor zover relevant, wordt gelast het ter zake van de behandeling van het beroep bij de Rechtbank door belanghebbende betaalde griffierecht aan laatstgenoemde terug

te betalen, wordt namelijk krachtens artikel 8:106 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb), evenals de rest van de uitspraak, opgeschort totdat onherroepelijk op het hoger beroep is beslist. Voordien is de Inspecteur dan ook niet gehouden het griffierecht aan belanghebbende terug te betalen. Van verschuldigheid op grond van de nationale wetgeving van enige rente over het door belanghebbende ter zake van de behandeling van het beroep bij de Rechtbank betaalde griffierecht is dan ook geen sprake (vgl. Hof Den Haag 8 oktober 2014, nr. 12/00606 tot en met 12/00625, ECLI:NL:GHDHA:2014:3211). Op grond van de nationale wetgeving is de Inspecteur evenmin verplicht tot vergoeding van rente over het door belanghebbende ter zake van de behandeling van het hoger beroep bij het Hof betaalde griffierecht.

4.23. Anders dan belanghebbende meent, dwingt ook het Unierecht niet tot vergoeding van rente over het ter zake van de behandeling van het beroep bij de Rechtbank en het hoger beroep bij het Hof betaalde griffierecht. Ook indien sprake is van strijd met het Unierecht, vormen de griffierechten een “bijkomend vraagstuk”, dat naar nationaal recht moet worden beoordeeld. Het Hof verwijst in dat verband naar rechtsoverweging 4.27 van de uitspraak Hof Arnhem-Leeuwarden 10 januari 2017, nr. 15/00182 en 15/00270, ECLI:NL:GHARL:2017:131:

“4.27. De grondslag voor vergoeding van het griffierecht is gelegen in artikel 8:74 van de (...) Awb (...). Die bepaling voorziet alleen in vergoeding van het (nominale) bedrag van het betaalde griffierecht, en niet in vergoeding van rente daarover. De regeling van het griffierecht heeft een exclusief en limitatief karakter, zodat voor een aanvullende vergoeding van rente over het betaalde griffierecht bij wege van schadevergoeding op de voet van artikel 8:73 van de Awb geen plaats is (HR 24 september 2010, 09/03257, ECLI:NL:HR:2010:BN8049). Daarbij maakt het geen verschil of het standpunt van de Inspecteur in strijd is met het nationale recht of met het Unierecht (vgl. HR 19 december 2014, nr. 13/05786, ECLI:NL:HR:2014:3603, r.o. 2.4). Ook indien sprake is van strijd met het Unierecht vormen de griffierechten een “bijkomend vraagstuk”, dat naar nationaal recht moet worden beoordeeld (vgl. HvJ EU 12 september 2000, Metallgesellschaft en Hoechst, gevoegde zaken C-397/98 en C-410/98, ECLI:EU:C:2001:134, punt 86, HvJ EU 6 december 2001, Clean Car Autoservice GmbH, C-472/99, ECLI:EU:C:2001:663, punten 27 en 28, en HvJ EU 4 december 2003, Evans, C-63/01, ECLI:EU:C:2003:650, punt 76). Het Unierechtelijke doeltreffendheidsbeginsel brengt mee dat nationale bepalingen op procesrechtelijk gebied niet ertoe mogen leiden dat de verwezenlijking van de aanspraken die een belanghebbende aan het Unierecht kan ontlenen, onmogelijk of uiterst moeilijk wordt (HR 7 oktober 2005, nr. 35729, ECLI:NL:HR:2005:AU3929 en HR 13 mei 2016, nr. 15/02138, ECLI:NL:HR:2016:833). Daarvan is met betrekking tot de vergoeding van het griffierecht op de voet van artikel 8:74 van de Awb naar het oordeel van het Hof geen sprake.”

4.24. Ook de vijfde vraag dient derhalve ontkennend te worden beantwoord.

Vraag 6

4.25. Met betrekking tot de vergoeding van immateriële schade heeft belanghebbende zich op het standpunt gesteld dat de in dit kader door de Inspecteur betaalde rentevergoeding van € 3 te laag is – indien het te hanteren rentepercentage 8% bedraagt – en juist is indien het te hanteren rentepercentage 2% bedraagt. Voorts heeft belanghebbende betoogd dat de Minister ten onrechte geen rente heeft vergoed met betrekking tot het gedeelte van de vergoeding dat voor zijn rekening komt (€ 91).

4.26. Belanghebbendes verzoek tot het toekennen van een hogere rentevergoeding ter zake van de door de Inspecteur betaalde vergoeding van immateriële schade faalt, aangezien het bij niet-handelsvoorwaarden – zoals de onderhavige – te hanteren rentepercentage 2% bedraagt.

4.27. Ter zake van de verplichting van de Minister tot vergoeding van rente over de vergoeding van immateriële schade van € 91, stelt het Hof voorop dat de Hoge Raad bij arrest van 26 februari 2016, nr. 14/05747, ECLI:NL:HR:2016:315, als volgt heeft overwogen met betrekking tot de uiterste datum waarop een bij een rechterlijke uitspraak vastgestelde immateriële schadevergoeding uitbetaald dient te worden:

“(…)

3.3. (...) De verplichting tot betaling van een vergoeding ter zake van immateriële schade wegens overschrijding van de redelijke termijn wordt vastgesteld bij uitspraak, waarbij tevens de omvang van de vergoeding wordt vastgesteld. Omwille van de praktische uitvoerbaarheid moet ervan worden uitgegaan dat de uiterste datum waarop deze betaling moet plaatsvinden is gelegen vier weken na de datum waarop de uitspraak waarin de veroordeling is opgenomen in het openbaar is gedaan, en dat de wettelijke rente eerst gaat lopen de dag na die uiterste datum (vgl. CbB 29 november 2013, nr. 10/1301, ECLI:NL:CBB:2013:257, en CRvB 30 januari 2014, nr. 13/2399, ECLI:NL:CRVB:2014:296).

Dit uitgangspunt geldt ook indien deze verplichting is neergelegd in een uitspraak waartegen een rechtsmiddel kan worden aangewend en evenzeer wanneer de werking van de desbetreffende uitspraak wordt opgeschort totdat de termijn voor het instellen van het rechtsmiddel is verstreken of, indien dat rechtsmiddel is ingesteld, daarop is beslist. (...)"

4.28. Gelet op voornoemde uitgangspunten had de Minister de vergoeding van immateriële schade uiterlijk vier weken na de datum, waarop de Rechtbank de uitspraak waarin deze veroordeling is opgenomen, in het openbaar heeft gedaan (8 januari 2018), dienen uit te betalen. De vergoeding is op 1 juni 2018 uitbetaald (zie onderdeel 2.11).

4.29. Naar het oordeel van het Hof rechtvaardigen de omstandigheden van het onderhavige geval echter een afwijking op het door de Hoge Raad in het arrest van 26 februari 2016, nr. 14/05747, ECLI:NL:HR:2016:315, vastgestelde uitgangspunt. Uit de gedingstukken blijkt namelijk dat de Rechtbank, in verband met de uitbetaling door de Minister van de immateriële schadevergoeding, diverse malen (voor het laatst in de brief met dagtekening 9 april 2018) verzocht heeft om het rekeningnummer van belanghebbende aan haar te verstrekken (zie onderdeel 2.10). Naar het oordeel van het Hof is derhalve het vermoeden gerechtvaardigd dat in ieder geval tot 9 april 2018 geen uitbetaling door de Minister van de door de Rechtbank toegekende immateriële schadevergoeding mogelijk was, aangezien tot dat moment door het toedoen van belanghebbende niet bekend was, naar welk rekeningnummer deze vergoeding overgemaakt diende te worden.

4.30. Partijen hebben ter zitting geen duidelijkheid kunnen verstrekken over de datum, waarop belanghebbende het formulier "Verzoek schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn" heeft ingediend en dit kan ook niet worden vastgesteld aan de hand van het van de Rechtbank ontvangen dossier. Het is derhalve onduidelijk op welke datum belanghebbende haar rekeningnummer aan de Rechtbank kenbaar heeft gemaakt. Nu de Rechtbank een en ander niet heeft vastgelegd, gaat het Hof er, gelet op het ontbreken van navolgende aanmaningen, veronderstellenderwijze vanuit dat belanghebbende voornoemd formulier één dag ná 9 april 2018, derhalve op 10 april 2018 heeft ingediend.

4.31. Gelet op voornoemde feiten en omstandigheden had de Minister derhalve uiterlijk op 10 april 2018 tot uitbetaling van de immateriële schadevergoeding dienen over te gaan.

4.32. Het Hof zal de Minister derhalve veroordelen tot vergoeding van de wettelijke rente (2%) over de vergoeding van immateriële schade van € 91 vanaf de dag na 10 april 2018 tot aan de dag waarop de Minister voornoemde schadevergoeding aan belanghebbende heeft voldaan (1 juni 2018). Belanghebbendes grief slaagt.

4.33. Het Hof beantwoordt vraag 6, gelet op het voorgaande, bevestigend.

Vraag 7

4.34. Belanghebbendes verzoek tot vergoeding van de werkelijke kosten van bezwaar en het geding bij de Rechtbank en het Hof faalt, aangezien van bijzondere omstandigheden als bedoeld in artikel 2, lid 3, van het Besluit proceskosten bestuursrecht (hierna: het Besluit), het Hof niet is gebleken. Het enkele feit dat de naheffingsaanslag door de Rechtbank is verminderd in verband met de BTW-marge correctie, en in zoverre de naheffingsaanslag in strijd was met het EU-recht, vormt geen bijzondere omstandigheid als bedoeld in deze bepaling (vgl. Hoge Raad 7 oktober 2005, nr. 35 729, ECLI:NL:HR:2005:AU3929, BNB 2005/374).

4.35. Vraag 7 beantwoordt het Hof ontkennend.

Slotsom

4.36. De slotsom is dat het door belanghebbende ingestelde hoger beroep gegrond is, met dien verstande dat de uitspraak van de Rechtbank bevestigd dient te worden, en het Hof de Minister zal veroordelen tot vergoeding van de wettelijke rente over de vergoeding van immateriële schade van € 91 vanaf de dag na 10 april 2018 tot aan 1 juni 2018.

Ten aanzien van het griffierecht

4.37. Aangezien het door belanghebbende ingestelde hoger beroep gegrond is, dient de Minister aan belanghebbende het door haar ter zake van de behandeling van het hoger beroep bij het Hof betaalde griffierecht ten bedrage van € 508 te vergoeden.

Ten aanzien van de proceskosten

4.38. Aangezien het door belanghebbende ingestelde hoger beroep gegrond is, acht het Hof termen aanwezig de Minister te veroordelen tot betaling van een tegemoetkoming in de kosten, die belanghebbende in verband met de behandeling van het hoger beroep bij het Hof redelijkerwijs heeft moeten maken.

4.39. Het Hof stelt deze tegemoetkoming, mede gelet op het bepaalde in het Besluit op 2 (punten) x € 501 (waarde per punt) x 0,25 (factor gewicht van de zaak), dat is € 250,50.

4.40. Gesteld noch gebleken is dat belanghebbende overige voor vergoeding in aanmerking komende kosten als bedoeld in artikel 1 van het Besluit heeft gemaakt.

5. Beslissing

Het Hof:

- verklaart het hoger beroep gegrond;
- bevestigt de uitspraak van de Rechtbank;
- veroordeelt de Minister tot vergoeding van de wettelijke rente over de vergoeding van immateriële schade van € 91 vanaf de dag na 10 april 2018 tot aan 1 juni 2018;
- gelast dat de Minister aan belanghebbende het door deze ter zake van de behandeling van het hoger beroep bij het Hof betaalde griffierecht ten bedrage van € 508 vergoedt, en
- veroordeelt de Minister in de kosten van het geding bij het Hof aan de zijde van belanghebbende, vastgesteld op € 250,50.

Uit het beroepschrift in cassatie van belanghebbende:*Middel 1.*

Als eerste middel van cassatie stelt belanghebbende voor schending van het recht en/of verzuim van vormen doordat het gerechtshof heeft overwogen zoals het heeft overwogen in 4.1. e.v. van zijn arrest, kort gezegd met betrekking tot de verdeling van bewijsvoering en bewijslast in het geval, zoals in casu, wanneer het geschil wordt beheerst door bepalingen van het Unierecht.

Meer bepaald heeft het gerechtshof overwogen dat de Inspecteur, in het geval zoals in casu de waarde van het voertuig is aangetoond middels een individuele waardebepaling, waarin de nationale wetgever verregaande, verzwaarde bewijsvoering heeft opgelegd, met het inbrengen van een koerslijst en het stellen dat de schade ontbreekt de op hem rustende bewijslast kan leveren.

Het gerechtshof heeft in 4.6 kortgezegd overwogen dat in casu het gebrek aan een eerlijk proces kan worden gerechtvaardigd door de in Nederland geldende vermeende vrije bewijsleer. Het Hof heeft met dat oordeel blijk gegeven van een kennelijk ernstige miskennis van het Unierechtelijk begrip wapengelijkheid. Als het oordeel van het gerechtshof wordt aanvaard wordt het nog een groter zootje in dit land dan het al is! Dan kan de wetgever belastingplichtigen onaanvaardbare bewijsvoering voorschrijven en kan de heffende autoriteit volstaan met betwisting... Het moet niet erger worden...

Toelichting.

Het gerechtshof overweegt dat het belanghebbende vrij staat om met alle bewijsmiddelen de door haar gestelde schade aannemelijk te maken. Dat is apert onjuist en zelfs leugenachtig/bedrieglijk.

Vooropgesteld zij dat de nationale wetgever in de nationale regeling heeft vastgelegd dat dat de waardeverminderingcriteria betreffende de toestand en de uitrusting van het voertuig slechts juist kunnen worden toegepast indien een deskundige dit voertuig individueel onderzoekt, en dat de belastingplichtige de kosten van het deskundig onderzoek moet dragen.

Indien, zoals door het gerechtshof wordt aanvaard en gefaciliteerd dat de Inspecteur, zelfstandig, de waardeverminderingcriteria betreffende de toestand en de uitrusting van het voertuig kan toepassen zonder dat een deskundige dit voertuig individueel onderzoekt, dat een onaanvaardbare afbreuk impliceert van het begrip 'eerlijk proces', dat tot doel heeft het evenwicht tussen de procespartijen te waarborgen – inhoudt dat elke partij een redelijke mogelijkheid moet worden geboden om haar zaak, daar- onder begrepen haar bewijzen, onder zodanige omstandigheden voor te dragen dat zij niet wezenlijk wordt benadeeld ten opzichte van de tegenpartij.

Uit de feiten blijkt – niet voor enige twijfel vatbaar – dat belanghebbende voorafgaande aan het doen van

aangifte BPM van 4 april 2014, op 2 april 2014, de toestand en de uitrusting van het voertuig slechts juist heeft kunnen toepassen – overeenkomstig nationale bepalingen ex. artikel 4b Uitvoeringsregeling BPM 1992 – indien een onafhankelijke deskundige, in casu [A] van [B] dit voertuig individueel onderzoekt, met verdergaande, zeer specifieke voorwaarden en belemmeringen ex. de nationale wettelijke regeling.

Ook volgt uit de feiten dat het voertuig op 8 april 2014 onderzocht is door [C] en [D] beide medewerker van het team auto/BPM van de Belastingdienst/kantoor [P].

[D] en [C] zijn geen onafhankelijke erkende taxateur/deskundige en het rapport is niet voorzien van datum, begin- en eindtijd van deze fysieke opname en naam, adres en woonplaats van degene die de taxatie feitelijk heeft verricht.

Aldus staat vast dat onder de gegeven feiten en omstandigheden, daaronder begrepen de wijze van bewijsvoering casu bewijslevering, dat belanghebbende, die een derde onafhankelijke deskundige in de arm moet nemen en daarvan de kosten zelfstandig moet dragen, en het gerechtshof aanvaardt dat de heffende autoriteit dat niet hoeft en zelfstandig, zonder derde deskundige, ogenschijnlijk – vruchtvol – kan stellen wat hij wil, het gerechtshof faciliteert toch wel, wezenlijk wordt benadeeld ten opzichte van de tegenpartij.

Het is vaste rechtspraak van het Hof van Justitie, met betrekking tot het leerstuk van wapengelijkheid of equality of arms, dat het beginsel van wapengelijkheid tot doel heeft het evenwicht tussen procespartijen te waarborgen dat zij dezelfde rechten en verplichtingen hebben ten aanzien van met name de regels inzake de bewijsvoering en het contradictoire karakter van het debat voor de rechter.

Hof van Justitie, 28 juli 2016, C-543/14, ECLI:EU:C:2016:505;

40 Het is vaste rechtspraak van het Hof dat het beginsel van wapengelijkheid ('equality of arms') – dat een logisch uitvloeisel is van het begrip 'eerlijk proces' en tot doel heeft het evenwicht tussen de procespartijen te waarborgen – inhoudt dat elke partij een redelijke mogelijkheid moet worden geboden om haar zaak, daaronder begrepen haar bewijzen, onder zodanige omstandigheden voor te dragen dat zij niet wezenlijk wordt benadeeld ten opzichte van de tegenpartij (zie in die zin arresten van 6 november 2012, Otis e.a., C-199/11, ECLI:EU:C:2012:684, punten 71 en 72; 12 november 2014, Guardian Industries en Guardian Europe/Commissie, C-580/12 P, ECLI:EU:C:2014:2363, punt 31, en beschikking van 16 juli 2015, Sánchez Morcillo en Abril García, C-539/14, ECLI:EU:C:2015:508, punt 48).

41 Dit beginsel strekt ertoe te zorgen voor een procedureel evenwicht tussen de partijen in een gerechtelijke procedure, door te waarborgen dat zij dezelfde rechten en verplichtingen hebben ten aanzien van met name de regels inzake de bewijsvoering en het contradictoire karakter van het debat voor de rechter (zie in die zin arrest van 6 november 2012, Otis e.a., C-199/11, ECLI:EU:C:2012:684, punten 71 en 72), alsook ten aanzien van de voor hen openstaande rechtsmiddelen (arrest van 17 juli 2014, Sánchez Morcillo en Abril García, C-169/14, ECLI:EU:C:2014:2099, punten 44, 48 en 49).'

Door nu – zoals gerechtshof 's-Hertogenbosch, in zijn niet aflatende drang nette burgers te tillen en te bedoezelen en te belazeren – te overwegen dat Goliath jegens David eenvoudigere rechten en verplichtingen heeft ten aanzien van met name de regels inzake de bewijsvoering, geeft het gerechtshof (Swinkels, Gladpootjes, Pijnenburg) blijk van een kennelijk onjuiste opvatting van bepalingen van het Unierecht.

Belanghebbende heeft – zoals gebruikelijk in dit vieze kutland – weer eens een keer *geen* eerlijk proces gehad. De rechtbank (clowntje Pauwels) heeft de heffende autoriteit – opzichtig – gefaciliteerd, het gerechtshof doet er niet voor onder en nu is het crapuul aan de Korte Voorhout aan de beurt in zijn niet aflatende drang burgers te belazeren en te besodemeteren!! Vies gajesland! Niks onafhankelijke rechtspraak, nada, helemaal niks, gewoon een enorme schurkenstaat in een 'leuke' verpakking.

Uw Raad moet – als hij het hoogste recht zou respecteren, hetgeen hij doorgaans niet doet natuurlijk in zijn niet aflatende drang een interne rechtsorde te handhaven die niet strookt met bepalingen van het Unierecht – de rechtspraak van gerechtshof 's-Hertogenbosch (en rechtbank Zeeland-West-Brabant) casseren, de naheffingsaanslag vernietigen en de zaak terugverwijzen naar een ander gerechtshof teneinde te onderzoeken welke schade belanghebbende wel niet heeft verkregen doordat hij weer eens een keer geen eerlijk proces heeft gehad in kutland Nederland.

Maar ik ga ervan uit dat Uw Raad dat niet doet, de burger moet genaaid worden, hoe dan ook, alles is gerechtvaardigd in schurkenstaat Nederland, net als het gerechtshof en de rechtbank!!

Middel II.

Schending van het recht en of verzuim van vormen, meer bepaald artikel 110 VWEU doordat het gerechtshof heeft overwogen dat in Nederland van te importeren gebruikte voertuigen kan worden nageheven nadat het belastbaar feit heeft plaatsgevonden, terwijl binnenlandse gebruikte voertuigen per definitie zijn uitgesloten van een dergelijke naheffing.

Het gerechtshof stelt dat een dergelijke inbreuk op artikel 110 VWEU, nu vast staat dat binnenlandse voertuigen per definitie uitgesloten zijn van naheffing na het belastbaar feit, anders dan te importeren gebruikte auto's met de stelling dat de bevoegdheid (voor de inbreuk op artikel 110 VWEU, red. JV) voor het naheffen na het belastbaar feit van te importeren gebruikte voertuigen is gelegen in artikel 20 AWR.

Uw Raad, een onrechtmatige daad plegend, maar dar is dagdagelijks aan de orde aan de Korte Voorhout, heeft in zijn niet aflatende drang de wetgever te faciliteren in zijn tocht burgers te tillen, zonder vragen voor te leggen aan de enige rechter die bevoegd is uitlegging te geven over bepalingen van het Unierecht, de Unierechter, de zaak afgedaan zonder behandeling en een kennelijke schending van het Unierecht – naar ik veronderstel opzettelijk en zeer welbewust – in stand gelaten!! Uw Raad neemt het niet zou nauw met zijn wettelijke verplichtingen, genoegzaam gebleken. Uw Raad is een pak gajes dat zijn weerga niet kent in de maatschappij!!

Toelichting.

Vooropgesteld zij dat er geen rechtvaardigingsgrond voor schending van artikel 110 VWEU bestaat, zodra de schending vaststaat. Ik wijs u volledigheidshalve maar op hetgeen het Hof van Justitie gepreciseerd heeft in het arrest Grundig Italiana Spa, 17 juni 1998, C-68/96, ECLI:EU:C:1998:299;

'24 Bijgevolg kan het argument van de Italiaanse regering, dat de heffingsmodaliteiten voor nationale en ingevoerde producten verschillend zijn geregeld om te voorkomen dat de nationale producenten voor elk product een aangifte zouden moeten indienen, niet worden aanvaard. Artikel 95 biedt de betrokken staat immers geen enkele rechtvaardigingsmogelijkheid, zodra de discriminatie eenmaal vaststaat.'

Vergelijk in gelijke zin;

'57. Ik voeg daaraan toe dat een nationale maatregel die binnen de werkingssfeer van artikel 34 VWEU valt, kan worden gerechtvaardigd door een van de in artikel 36 VWEU en in de rechtspraak van het Hof genoemde redenen, waardoor deze niet onder het verbod valt. Een dergelijke rechtvaardigingsmogelijkheid is daarentegen niet voorzien in de context van de toepassing van artikel 110 VWEU. Conclusie van ADVOCaat-Generaal Y. Bot van 9 juli 2015
Zaak C-198/14. ECLI:EU:C:2015:463 Valev Visnapuu tegen Kihlakunnansyyttäjä (Helsinki), Suomen valtio – Tullihallitus'

Aldus is de rechtvaardiging, nota bene ook nog eens gelegen in een nationale regeling, dat uit artikel 20 AWR voortvloeit dat er een bevoegdheid ontstaat, natuurlijk regelrechte kul en geeft weer eens blijk hoe naar dit gajesland en bovenal de rechtspraak in dit enorme kutland wel niet georganiseerd is!!

Als wij de overwegingen van het gerechtshof zouden aanvaarden ontstaat nog meer dan thans al het geval is een interne rechtsorde die apert niet strookt met bepalingen van het Unierecht. Onbekendheid met bepalingen van het Unierecht disculpeert niet en mag worden verwacht bij hoven en Uw Raad.

Volgens vaste en reeds lange rechtspraak van het Hof van Justitie moet – alvorens de onderscheidende last tussen binnenlandse voertuigen en uit andere lidstaten afkomstige voertuigen te kunnen vaststellen – voor de vereiste van artikel 110 VWEU een productvergelijking worden gemaakt.

Daarbij is van belang vast te stellen de orde zijnde belasting in de praktijk op dezelfde wijze van toepassing is op ingevoerde gebruikte voertuigen en op gebruikte voertuigen die in Nederland zijn gekocht, welke twee categorieën voertuigen gelijksoortige producten in de zin van artikel 110 VWEU, eerste alinea, EG zijn (vgl. HvJ, 10 december 2007, Pjotr Kawala, ECLI:EU:C:2007:770, r.o. 31).

Vgl. in gelijke zin HvJ, 19 december 2013, C-437/12, ECLI:EU:C:2013:857 en HvJ, 7 april 2011, Ion Tatu, ECLI:EU:C:2011:219, r.o. 21;

'21 Bij verzoekschrift, neergelegd bij het Tribunalul Sibiu op 17 december 2008, heeft Tatu verzocht

om veroordeling van verweerders tot teruggaaf van dat bedrag. Ter onderbouwing van zijn beroep heeft hij gesteld dat de betrokken heffing onverenigbaar is met het Unierecht, met name omdat zij wordt geheven op uit een andere lidstaat in Roemenië ingevoerde tweedehands voertuigen die voor het eerst in Roemenië worden geregistreerd, terwijl voor gelijksoortige reeds in Roemenië geregistreerde voertuigen deze heffing niet meer wordt geheven wanneer die worden doorverkocht als tweedehands voertuigen. Ingevoerde tweedehands voertuigen worden aldus zwaarder belast dan gelijksoortige reeds in Roemenië geregistreerde voertuigen, waardoor Roemeense consumenten ertoe worden gebracht laatstgenoemde voertuigen te kopen.'

Vgl. in gelijke zin, Hof van Justitie, 29 april 2004, Weigel/Weigel, ECLI:EU:C:2004:256, r.o. 86;

'Het Hof heeft ook reeds geoordeeld dat het niet verenigbaar kan worden geacht met het in *artikel 90 EG* neergelegde discriminatieverbod, wanneer men de hogere belasting doet afhangen van een criterium dat per definitie nimmer van toepassing kan zijn op nationale producten die gelijksoortig zijn. Een dergelijke regeling zou de nationale producten bij voorbaat uitsluiten van de zwaarste belasting (zie arrest van 15 maart 1983, Commissie/Italië, 319/81, *Jurispr.* blz. 601, punt 17). Het heeft tevens geoordeeld dat een gedifferentieerde belasting zich niet verdraagt met het gemeenschapsrecht, wanneer de zwaarst belaste producten naar hun aard ingevoerde producten zijn (zie arrest van 4 maart 1986, Commissie/Denemarken, 106/84, *Jurispr.* blz. 833, punt 21).'

Vast staat – niet voor enige twijfel mogelijk – dat een heffing, zoals in casu, van te importeren, gebruikte voertuigen, hoe gering ook, – waarvan gelijksoortige, reeds in het binnenland geregistreerde gebruikte voertuigen per definitie (structureel) zijn uitgesloten, zich niet verhoudt tot bepalingen van artikel 110 VWEU.

Het gerechtshof heeft de ene inbreuk op artikel 110 VWEU aan de andere gergeen, maar dat moet ook natuurlijk, de burger moet in zijn rechten genaaid worden.

Uw Raad doet het wel af met een 81 RO, naait de burger lekker mee, lekker samen leuke dingen doen...

Nee, Uw Raad had de rechtspraak van gerechtshof 's-Hertogenbosch moeten casseren en als er al enige twijfel was geweest, maar dat kan niet, dan had Uw Raad vragen moeten voorleggen aan het Hof van Justitie.

Maar nee, hoerentent is het bij de Hoge Raad, ze hadden beter de nieuwbouw kunnen vestigen aan de Geleenstraat of de Doubletstraat, hadden ze nog concurrentie gehad van andere Unieburgers, naaien die burger, weg rechten, weg gerechtvaardigde belangen, we trekken 81 RO uit de kast, dat zet zoden aan de dijk!

Het kan onmogelijk anders zijn alsdat het naheffen na het belastbaar feit een nadelige, protectionistische invloed heeft op binnenlandse voertuigen die daar per definitie van zijn uitgesloten, hetgeen, zoals het Hof heeft overwogen, zich niet verhoudt tot bepalingen van het Unierecht.

Ik merk op dat Uw Raad niet bevoegd is het Unierecht uit te leggen en in het geval, zoals in casu een vraag met betrekking tot het Unierecht krijgt voorgelegd slechts 2 en geen 3 of mogelijkheden heeft de zaak af te doen.

Of Uw Raad legt vragen voor aan de Unierechter, of Uw Raad doet de zaak af, overeenkomstig aanwijzingen van de Unierechter, zoals in casu uitgelegd in o.m. zijn arresten van 10 december 2007 en 29 april 2004, zoals hiervoor geduid.

Uw Raad mag niet de door de nationale wetgever gegeven bevoegdheid ex. artikel 81 RO uit de kast trekken en daarmee een interne rechtsorde handhaven die niet strookt met bepalingen van het Unierecht.

Uw Raad doet dat structureel, aantoonbaar, zoals in casu wel en is geen knip voor de neus waard, maar dat is ook niet doel en strekking van de Hoge Raad mag ik nadrukkelijk veronderstellen. Nee de taak is burgers oplichten en de wetgever en de andere overheidsorganen faciliteren en fêteren!! En daar zou een burger respect voor moeten opbrengen, lijkt me niet dus!

Uw Raad moet doen wat het behoort te doen, of de rechtspraak van het gerechtshof casseren, of vragen voorleggen aan het Hof van Justitie, meer smaken zijn er wettelijk gezien niet, helaas voor Uw Raad.

Middel III.

Als derde middel van cassatie stelt belanghebbende voor schending van het recht of verzuim van vormen

doordat het gerechtshof heeft overwogen dat het verdedigingsbeginsel namelijk uitsluitend waarborgt dat belanghebbende haar opmerkingen kenbaar kan maken en anders dan belanghebbende meent, geen rechtsregel de Inspecteur verplicht belanghebbende expliciet voor een mondeling onderhoud uit te nodigen.

Toelichting.

Hert is zonneklaar dat de rechtsopvatting van het gerechtshof in kennelijke strijd is met bepalingen van de hoogste rechtsorde.

Vgl. Hof van Justitie, 3 juli 2014, Kamino/Datema, gevoegde zaken, C-129/13 en C130/13, ECLI:EU:C:2014:2041;

'27 Met zijn eerste vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of op het beginsel van eerbiediging door de administratie van de rechten van de verdediging en het daaruit voortvloeiende recht van eenieder om te worden gehoord alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden, zoals die gelden in het kader van het douanewetboek, door particulieren rechtstreeks een beroep kan worden gedaan voor de nationale rechter.

28 Dienaangaande zij eraan herinnerd dat de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van Unierecht vormt waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (arresten Sopropé, ECLI:EU:C:2008:746, punten 33 en 36, en M., C-277/11, ECLI:EU:C:2012:744, punten 81 en 82).

29 Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt. Artikel 41, lid 2, van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (arrest M., ECLI:EU:C:2012:744, punten 82 en 83). Het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dat op 1 december 2009 in werking is getreden, is als zodanig echter niet van toepassing op de procedures die hebben geleid tot de uitnodigingen tot betaling van 2 en 28 april 2005 (zie naar analogie arrest Sabou, C-276/12, ECLI:EU:C:2013:678, punt 25).

30 Dat beginsel, dat van toepassing is wanneer de administratie voornemens is een bezwarend besluit ten opzichte van een bepaalde persoon vast te stellen (arrest Sopropé, ECLI:EU:C:2008:746, punt 36), vereist dat de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, in staat worden gesteld naar behoren hun standpunt kenbaar te maken over de elementen waarop de administratie haar besluit wil baseren (arrest Sopropé, ECLI:EU:C:2008:746, punt 37).

31 Deze verplichting rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, ook al voorziet de toepasselijke regeling niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arresten Sopropé, ECLI:EU:C:2008:746, punt 38; M., ECLI:EU:C:2012:744, punt 86, en G. en R., C-383/13 PPU, ECLI:EU:C:2013:533, punt 32).'

Uw Raad papegaaide de hoogste rechter;

'Zo de inspecteur erin slaagt te rechtvaardigen dat belanghebbende niet in de gelegenheid is gesteld zich uit te laten over alle elementen waarop het voornemen om de naheffingsaanslag op te leggen is gebaseerd, moet de inspecteur vervolgens aannemelijk maken dat ook dan is voldaan aan de voorwaarden om de eerbiediging van het recht om te worden gehoord te verzekeren (Hoge Raad 10 juli 2015, ECLI:NL:HR:2015:1809 en Hoge Raad 4 augustus 2015, ECLI:NL:HR:2015:2161).'

Aldus staat ondubbelzinnig vast dat de rechtsopvatting van gerechtshof 's-Hertogenbosch blijk geeft van een onjuiste rechtsopvatting en geduid moet worden als een poging burgers te tillen en te belazeren en hun uit de hoogste rechtsorde voortkomende rechten te ontnemen teneinde een Interne rechtsorde te handhaven die niet strookt met bepalingen van het Unierecht.

Uw Raad moet de rechtspraak van het gerechtshof casseren maar ik ga er vanuit dat Uw Raad er wel een 81 RO van maakt, het enige wat Uw Raad echt goed kan.

Middel IV.

Als vierde middel van cassatie stelt belanghebbende voor schending van het recht en of verzuim van

vormen doordat het gerechtshof belanghebbende niet volgt in zijn stelling dat het Unierecht verplicht tot vergoeding van rente over onverschuldigd betaalde bedragen (die samenhangen met de aan de lidstaat betaalde of ingehouden bedragen die rechtstreeks met de belasting verband houden).

Toelichting.

Het gerechtshof bazelt over allerlei nationale regelingen, maar dat doet er niet toe. Het Unierecht heeft rechtstreekse werking, met voorrang en derogierend, ten aanzien van nationale regelingen.

Uit het Unierecht volgt de wettelijke verplichting, die niet afhankelijk gesteld kan worden van nationale regelingen. Bovendien zijn diverse stellingen al achterhaald door rechtspraak van Uw Raad, o.m. 21 december 2018 met betrekking tot terugbetaling griffierecht e.a..

Uit het arrest van het Hof van Justitie van 18 april 2013, Mariana Irimie, ECLI:EU:C:2013:250 volgt ondubbelzinnig;

'21 Bovendien moet in herinnering worden geroepen dat wanneer een lidstaat heffingen heeft toegepast in strijd met het recht van de Unie, de justitiabelen niet alleen recht hebben op terugbetaling van de ten onrechte geïnde belasting, maar ook van de aan die staat betaalde of door hem ingehouden bedragen die rechtstreeks met die belasting verband houden. Dit omvat mede de verliezen die het gevolg zijn van het feit dat geldsommen wegens de voortijdige verschuldigdheid van de belasting niet beschikbaar zijn (zie arresten van 8 maart 2001, Metallgesellschaft e.a., C-397/98 en C-410/98, *Jurispr.* blz. I-1727, punten 87–89, en 12 december 2006, Test Claimants in the FII Group Litigation, C-446/04, *Jurispr.* blz. I-11753, punt 205; arrest Littlewoods Retail e.a., reeds aangehaald, punt 25, en arrest van 27 september 2012, Zuckerfabrik Jülich e.a., C-113/10, C-147/10 en C-234/10, punt 65).

22 Hieruit volgt dat het beginsel dat de lidstaten verplicht zijn om in strijd met het Unierecht geheven belastingen met rente terug te betalen, uit het Unierecht zelf voortvloeit (arresten Littlewoods Retail e.a., reeds aangehaald, punt 26, en Zuckerfabrik Jülich e.a., reeds aangehaald, punt 66).'

Het gerechtshof heeft dus ook in deze kwestie – naar ik veronderstel geheel doelbewust – willens en wetens – het Unierecht kennelijk ernstig miskend. Geen enkele nationale regeling of anderszins kan wettelijke verplichtingen die uit het Unierecht zelf voortkomen beïnvloeden of matigen of anderszins.

Uit het Unierecht zelf voortkomende verplichtingen dienen van rechtswege toegepast te worden in de nationale implementatiewetgeving, zodat gewaarborgd wordt dat belanghebbende zijn uit het Unierecht voortkomende rechten kan verzilveren.

Middel VI.

Als zesde middel van cassatie stelt belanghebbende voor schending van het recht en of verzuim van vormen doordat het gerechtshof heeft overwogen dat de wettelijke rente voor te betalen schadevergoeding 2% bedraagt, omdat het gerechtshof de vergoeding duidt als een niet-handelsvordering.

Toelichting.

De Nederlandse implementatiewet is wat betreft de toepassing van de wettelijke handelsrente ruimer geformuleerd dan de Europese richtlijn, zowel wat betreft het onderwerp van de transactie (vermogensrechten) als de hoedanigheid van partijen. Uit de parlementaire geschiedenis blijkt dat dit ook bedoeld is. Maar ook kan de wettelijke regeling ruimer worden gelezen wat betreft de aard van de transactie (overeenkomst om baat, verplichting tot geven of doen). Zo gelezen, vallen ook kredietovereenkomsten, verzekeringsovereenkomsten en contractuele schadeloosstellingen, boetes en andere niet primaire verplichtingen (zoals voorwaardelijke verplichtingen tot teruggave van een deel van de koopprijs) onder de regeling van de handelsrente.

Het gerechtshof heeft blijk gegeven van een miskening van het recht.

Uw Raad moet doen wat het behoort te doen.

Ik merk op dat ik u een vraag voorleg die voortkomt uit bepalingen van het Unierecht, zowel qua materieel recht als ook qua implementatiewet en bij de meest gering twijfel Uw Raad gehouden is vragen voor te leggen aan de Unierechter.

Middel VII.

Als zevende middel van cassatie stelt belanghebbende voor schending van het recht en of verzuim van vormen, doordat het gerechtshof heeft overwogen dat het verzoek van belanghebbende om over te gaan tot vergoeding van de werkelijke kosten van het geding moet worden afgewezen, kort gezegd doordat de rechtbank de naheffingsaanslag in strijd was met bepalingen van het Unierecht geen bijzondere omstandigheid vormt, onder verwijzing naar het arrest Bosal van Uw Raad.

Het middel is zonder nadere toelichting, die ontbreekt, ook onbegrijpelijk en kan zelfstandig het gegeven oordeel niet dragen.

Toelichting.

Het is vaste, reeds lange, overvloedige rechtspraak van de hoogste rechter, de Unierechter, dat de toegang tot het recht in volle omvang gewaarborgd moet worden. Daartoe moet een adequate vergoeding van de kosten van advisering, vertegenwoordiging of verdediging worden gewaarborgd, omdat, wanneer dat niet het geval is, de toegang tot het recht – onrechtmatig – wordt beperkt.

Het is vaste, reeds lange, overvloedige rechtspraak van de hoogste rechter, de Unierechter, met betrekking tot artikel 110 VWEU, dat artikel 110 VWEU alleen dan gewaarborgd wordt als volgens dezelfde modaliteiten wordt geheven en de belasting op te importeren, gebruikte voertuigen nooit hoger is, zelfs niet in een enkel geval, dan de belasting die rust op binnenlandse, soortgelijke producten, in casu voertuigen.

Het Hof van Justitie heeft in o.m. zijn arresten Haahr Petroleum en Weigel/Weigel voor recht verklaard dat wanneer een binnenlands gebruikt voertuig, in casu, uitgesloten is van de hoogste belasting, een dergelijke belastingheffing in kennelijke strijd is met artikel 110 VWEU;

Vgl. in gelijke zin, Hof van Justitie, 29 april 2004, Weigel/Weigel, ECLI:EU:C:2004:256, r.o. 86;

'Het Hof heeft ook reeds geoordeeld dat het niet verenigbaar kan worden geacht met het in *artikel 90* EG neergelegde discriminatieverbod, wanneer men de hogere belasting doet afhangen van een criterium dat per definitie nimmer van toepassing kan zijn op nationale producten die gelijksoortig zijn. Een dergelijke regeling zou de nationale producten bij voorbaat uitsluiten van de zwaarste belasting (zie arrest van 15 maart 1983, Commissie/Italië, 319/81, *Jurispr.* blz. 601, punt 17). Het heeft tevens geoordeeld dat een gedifferentieerde belasting zich niet verdraagt met het gemeenschapsrecht, wanneer de zwaarst belaste producten naar hun aard ingevoerde producten zijn (zie arrest van 4 maart 1986, Commissie/Denemarken, 106/84, *Jurispr.* blz. 833, punt 21).'

Hof van Justitie, 17 juli 1997, Haahr Petroleum, ECLI:EU:C:1997:368, r.o. 31;

'31. Dit geldt a fortiori voor een gedifferentieerde belastingheffing waarbij het criterium voor de hogere belasting juist de invoer is en die derhalve per definitie alle nationale producten van de zwaarste belasting uitsluit.'

Aldus moest het de Inspecteur, die niet gehouden was aan wettelijke regelingen waaruit volgt dat hij de hoogste belasting moest heffen, voor zover het er trouwens iets toe doet, weten dat wanneer hij te importeren gebruikte voertuigen betreft in de heffing op grond van de hoogste belasting, waarvan binnenlandse voertuigen per definitie zijn uitgesloten – voor binnenlandse voertuigen geldt immers geen onderscheid voor de hoogte van de restantbelasting BPM – hij in kennelijke strijd met bepalingen van het Unierecht handelde. En dus wist dan wel behoorde te weten dat een daartegen ingestelde procedure onmogelijk stand zou kunnen houden.

Het gerechtshof heeft weer eens – zoals steeds vaker met dit gerechtshof – blijk gegeven van een kennelijk onjuiste opvatting van het recht. Triestig, maar wordt toch wel gedekt door Uw Raad naar ik mag veronderstellen, dan gaat dat hoogtij vieren natuurlijk, dat snapt eenieder. Uw Raad is verworden tot een bak gajes die zijn weerga niet kent in de maatschappij, anders dan bij andere overheidsinstellingen. Het land is intens doordziek!

Uw Raad moet doen wat het behoort te doen, het Unierecht in volle omvang waarborgen en het gegeven oordeel van het gerechtshof casseren wegens een kennelijk onjuiste opvatting van het recht.

Onbekendheid met bepalingen van het Unierecht disculpeert niet, noch voor de rechtelijke macht, noch voor de heffende autoriteit.

Conclusie:

Alle middelen slagen, nu zij gebaseerd zijn op een kennelijk onjuiste opvatting van het recht door het gerechtshof. Het spat er aan alle kanten vanaf dat het – opzettelijk – onjuist is. Maar dat kan ook onmogelijk anders natuurlijk als je werkt in een enorm kutland als Nederland waar de hoogste nationale rechter, wiens oordelen niet vatbaar zijn voor hoger beroep, er zo'n ontiegelijke teringzooi van maakt en louter en alleen uit is op burgers tillen, oplichten en benadelen waar mogelijk. Triestig, maar het is niet anders.

Het moet worden benadrukt dat Uw Raad, als rechter die in laatste aanleg uitspraak doet, het recht van de Unie niet de uitlegging kon geven die voortvloeit uit vaste en overvloedige rechtspraak van het Hof van Justitie, met betrekking tot artikel 110 VWEU, maar ook met betrekking tot de voornoemde arresten, zoals de wettelijke verplichting – van rechtswege – tot terugbetaling van de ten onrechte geïnde belasting, maar ook van de aan die staat betaalde of door hem ingehouden bedragen die rechtstreeks met die belasting verband houden.

Ook met betrekking tot een adequate – werkelijke – proceskostenvergoeding en verschillende heffingsmodaliteiten – die Uw Raad afdoet met de nationale regeling ex. artikel 81 RO – het Unierecht daarmee niet in volle omvang waarborgend – maakt Uw Raad er een ongelooflijke teringzooi van, zonder zich vooraf met een prejudiciële vraag tot het Hof te wenden.

Ik verwijs Uw Raad – die blijkbaar niet wil begrijpen in zijn niet aflatende drang een interne rechtsorde te handhaven die niet strookt met bepalingen van het Unierecht, naar het recente arrest van het Hof van Justitie, 4 oktober 2018, Europese Commissie/Frankrijk, ECLI:EU:C:2018:811, waarin het Hof schending van artikel 267 VWEU vaststelde.

Uw Raad kan geen voorrang geven aan nationale bepalingen als bv. artikel 81 RO, als Uw Raad een vraag voorgelegd krijgt met betrekking tot het Unierecht.

In dit verband dient er ten eerste aan te worden herinnerd dat de verplichting van de lidstaten om de bepalingen van het VWEU te eerbiedigen, geldt voor alle autoriteiten, daaronder begrepen, in het kader van hun bevoegdheden, de rechterlijke instanties, dus ook voor Uw Raad, al lijkt het erop dat Uw Raad meent dat ze zich werkelijk alles kunnen permitteren, als de burger maar genaaid wordt, hoe doet er niet toe, faciliteren die heffende autoriteit en die wetgever!

Ik merk op dat het niet voorleggen van vragen aan het hof, wanneer Uw Raad een vraag met betrekking tot het Unierecht krijgt voorgelegd, een onrechtmatige daad oplevert.

Uw Raad kan onmogelijk met zekerheid zeggen dat wat het gerechtshof heeft overwogen met betrekking tot de onmogelijkheid van naheffen na het belastbaar feit, het niet vergoeden van rente over geheven griffierecht, etc. etc.

Uw Raad haalt alle verdenkingen van gebrek aan onafhankelijkheid, of nog heel veel erger over zich heen. Het zal net zo zijn als vroeger met de katholieke kerk, werd aangehangen door de katholieken, de betrokken werden op handen gedragen, maar toen al was bekend dat deze en gene niet met zijn poten van kleine kindjes kon afblijven. Later werd dat in zijn algemeenheid bekender en keerden de mensen zich van de katholieke kerk, begrijpelijk.

In het geval van Uw Raad zat dat niet anders zijn. Mogelijk denken er nog mensen dat Uw Raad onafhankelijk en netjes is, maar dat is apert niet zo, het moment komt steeds dichterbij waaruit volgt dat ik gelijk zal krijgen dat Uw Raad een zooltje wittenboorden-criminelen is die de wetgever en de heffende autoriteit doorlopend, structureel faciliteert en met vileine arresten, het hoogste recht niet waarborgend, de burger het welbekende bos instuurt.

Uw Raad zou zich intens, intens diep moeten schamen, maar het tegendeel zal waar zijn zegt mij gevoel...
Kutland!

Noot

1. Dit arrest is weinig relevant. In overeenstemming met zijn vaste jurisprudentie beslist de Hoge Raad (in drieformatie) dat vanaf vier weken na de uitspraak wettelijke rente is verschuldigd over een veroordeling tot vergoeding van proceskosten, griffierecht en immateriële schade. De beslissing dat gewone wettelijke rente en geen handelsrente (van art. 6:119a BW) verschuldigd is, is zo vanzelfsprekend dat die ook geen verdere bespreking behoeft. Ik gebruik deze noot om te wijzen op een aantal slordigheden in

het arrest (punt 2 t/m 6) en om enkele opmerkingen over de renteberekening (punt 7 t/m 12) en twee korte slotopmerkingen te maken (punt 13).

2. Belanghebbende had rentevergoeding gevraagd over de vergoeding van de door haar aan de Rechtbank én het Hof betaalde griffierechten (zie r.o. 3.1 sub 5 van de hofuitspraak). Het Hof had deze rentevergoeding afgewezen (op grond van art. 8:106 Awb, zie r.o. 4.22). Volgens de Hoge Raad (r.o. 2.1.1) kwam belanghebbende in cassatie daartegen op met middel IV. Vervolgens beslist de Hoge Raad echter alleen (in r.o. 2.1.2 en het dictum) dat rente vergoed moet worden over de vergoeding van het griffierecht van het Hof. De Hoge Raad vergeet dus de rente over het griffierecht van de Rechtbank.

3. Blijkens het dictum vernietigt de Hoge Raad de uitspraak van het Hof voor zover daarin een beslissing omtrent de rente over het griffierecht in hoger beroep *ontbreekt*. Dat is onbegrijpelijk. Er was juist wel een beslissing: in r.o. 4.22 wees het Hof de rentevergoeding namelijk af. De Hoge Raad had daarom de hofuitspraak moeten vernietigen omdat het Hof de renteaanspraak had *afgewezen*.

4. Volgens de Hoge Raad komt belanghebbende met middel IV op tegen de afgewezen rentevergoeding over de griffierechten. Dat is een wel erg welwillende uitleg van het middel. Dat noemt namelijk de griffierechten helemaal niet. Belanghebbendes gemachtigde klaagt daar over schending van het unierecht doordat het Hof hem “niet volgt in zijn stelling dat het unierecht verplicht tot vergoeding van rente over onverschuldigd betaalde bedragen (die samenhangen met de aan de lidstaat betaalde of ingehouden bedragen die rechtstreeks met de belasting verband houden).” Belanghebbende verwijst in haar toelichting naar het arrest *Irimie* (HvJ EU 18 april 2013, C-565/11, ECLI:EU:C:2013:250), dat gaat over vergoeding van rente over terug te betalen belasting en rechtstreeks daarmee verband houdende betaalde of ingehouden bedragen. Griffierechten lijken mij daaronder niet te vallen. Naar mijn indruk legt de Hoge Raad bij zijn uitleg van middel IV dus een verband dat er niet is.

5. Uit een oogpunt van de goede procesorde vind ik de ruime uitleg van het middel overigens onwenselijk. Als een verweerder rekening moet gaan houden met allerlei gezochte interpretaties van het cassatiemiddel van zijn wederpartij, wordt hij onterecht in zijn verweermogelijkheden geschaad. Als de Hoge Raad iets had willen doen aan de beslissing van het Hof, had hij daarom beter ambtshalve kunnen casseren of daaraan een overweging ten overvloede kunnen wijden.

6. Volgens HR 21 december 2018, nr. 17/04504, r.o. 2.2.3 en 2.2.4, *BNB 2019/49*, m.nt. P.G.H. Albert, moet een rechter in zijn beslissing met zoveel woorden opnemen dat wettelijke rente is verschuldigd over de vergoeding van proceskosten, griffierecht en immateriële schade, als belanghebbende om die rentevergoeding heeft gevraagd. Laat de rechter dit na, dan staat zijn uitspraak bloot aan vernietiging. In bovenstaand arrest heeft de Hoge Raad niet vermeld dat wettelijke rente is verschuldigd over de veroordeling tot vergoeding van het door belanghebbende voor de cassatieprocedure betaalde griffierecht. Vond de Hoge Raad dat die rentevergoeding niet was gevorderd? Dat zou opmerkelijk zijn, want als we meegaan met de ruime uitleg van middel IV, waarom vond de Hoge Raad dan dat belanghebbende alleen rente wilde hebben over de bij de Rechtbank en het Hof betaalde griffierechten en niet tevens over de voor de cassatieprocedure betaalde griffierechten? Als de Hoge Raad meende dat belanghebbende in cassatie niet om rente over het griffierecht in cassatie had gevraagd is merkwaardig dat hij in cassaties naar aanleiding van *BNB 2019/49* wettelijke rente wel ongevraagd expliciet lijkt toe te wijzen ter zake van immateriëleschadevergoedingen wegens de lange duur van de cassatieprocedure. Zie recent bijvoorbeeld HR 18 oktober 2019 (ECLI:NL:HR:2019:1602), HR 11 oktober 2019 (ECLI:NL:HR:2019:1558, 1524, 1518, 1507, 1506), HR 4 oktober 2019 (ECLI:NL:HR:2019:1511), HR 12 juli 2019 (ECLI:NL:HR:2019:1192, 1191, 1189) en HR 5 juli 2019 (zie verschillende uitspraken met ECLI-nummers tussen 1088 en 1106). Doordat bij vergoeding van immateriële schade wegens de lange duur van de cassatieprocedure wel ongevraagd expliciet wordt vermeld dat rente is verschuldigd en bij de veroordeling tot vergoeding van het in cassatie betaalde griffierecht niet, kan de onjuiste indruk ontstaan dat bij niet-tijdige vergoeding van het in cassatie betaalde griffierecht geen wettelijke rente verschuldigd zou zijn.

7. Ik vind de zojuist genoemde door de Hoge Raad ontwikkelde regel dat een uitspraak aan vernietiging blootstaat als een rechter *nalaat* een beslissing over een aanspraak op rentevergoeding te nemen weinig gelukkig. Ten eerste is het nalaten een beslissing over de rente te nemen niet bezwaarlijk omdat de Hoge Raad heeft geoordeeld dat de verschuldigdheid van de wettelijke rente uit de wet volgt, ongeacht of vergoeding van rente is gevorderd (*BNB 2019/49**, r.o. 2.2.3). Een expliciete beslissing over de renteaanspraak is dus wel duidelijk, maar niet nodig om die aanspraak te kunnen verwezenlijken. Ten tweede wordt de uitspraak in wezen niet vernietigd maar aangevuld met een in eerste instantie ‘vergeten’ beslis-

sing over de rente. Alleen als een renteaanspraak met zoveel woorden onterecht wordt afgewezen bestaat in zoverre aanleiding voor vernietiging.

8. Dat de rente (pas) vier weken na de uitspraak gaat lopen, komt doordat de belastingkamer zich blijkens haar arrest HR 26 februari 2016, nr. 14/05747, r.o. 3.3, *BNB* 2016/94, m.nt. A.J.H. van Suilen, heeft aangesloten bij het College van Beroep voor het bedrijfsleven en de Centrale Raad van Beroep. De keuze van een termijn van vier weken wordt daarin niet toegelicht. Mogelijk is de gedachte geweest dat bestuursorganen die termijn ongeveer nodig hebben om de uitbetaling van de vergoedingen te regelen.

9. In zijn noot in *BNB* 2019/49 vraagt Albert terecht aandacht voor de verenigbaarheid van de beslissingen van de hoogste bestuursrechters over het automatisch gaan lopen van de rente met art. 8:106 Awb (en art. 27h lid 3 en art. 28 lid 7 AWR). Daarin staat dat de werking van de uitspraak van de rechter wordt opgeschort totdat de uitspraak onherroepelijk is. Op het eerste gezicht brengen deze bepalingen mee dat geen rente verschuldigd kan worden zolang de uitspraak – en dus ook de daarin opgenomen veroordeling voor proceskosten en immateriële schadevergoeding – niet onherroepelijk is. Dat was ook de redenering van het Hof (in r.o. 4.22 van zijn uitspraak).

10. Ik denk dat de beslissingen van de Hoge Raad, CRvB en CBB goed te rechtvaardigen zijn. Hoofregel is dat de uitspraak uitvoerbaar bij voorraad is en dat beroep geen schorsende werking heeft (zie bijvoorbeeld *Kamerstukken II* 1991/92, 22 495, nr. 6, p. 60 (Artikel 8.2.6.11); vergelijk ook art. 6:16 en 24 Awb). Art. 8:106 Awb maakt daarop een uitzondering. Lid 1 onderdeel a is de codificatie van het oude art. 19 Beroepswet en onderdeel b van wat thans art. 27h lid 3 AWR is (*Kamerstukken II* 2009/10, 32 450, nr. 3, p. 61 (Artikel 8:106)). De schorsende werking van art. 19 Beroepswet werd gemotiveerd met het argument dat besluiten inzake socialezekerheidsaanspraken doorwerken in andere besluiten, bijvoorbeeld inzake de verzekeringsplicht. Problemen met de terugvordering van achteraf ten onrechte toegekende uitkeringen worden volgens de wetgever voorkomen door een schorsende werking (*Kamerstukken II* 1991/92, 22 495, nr. 3, p. 176-177 (Artikel 19)). Wat betreft belastingzaken wilde de wetgever aanvankelijk geen schorsende werking van het appel (*Kamerstukken II* 2003/04, 29 251, nr. 3 (MvT), p. 11, par. 3.4), maar daarvan is hij later tijdens de parlementaire behandeling teruggekomen (*Kamerstukken II* 2003/04, 29 251, nr. 6 (NnV), p. 9, onderaan). Volgens de wetgever behoefde het voor de belanghebbende niet bezwaarlijk te zijn dat de inspecteur de uitspraak van de rechtbank nog niet hoeft uit te voeren als hij in hoger beroep gaat, omdat de belanghebbende veelal ook uitstel van betaling krijgt totdat de aanslag onherroepelijk is.

11. Blijkens deze wetsgeschiedenis ging het de wetgever naar mijn indruk erom te voorkomen dat als gevolg van een vernietiging van een besluit (aanslag) door de rechtbank, uitkeringen zouden worden gedaan of belasting zou worden terugbetaald die na een geslaagd hoger beroep van het bestuursorgaan (de inspecteur) niet of moeilijk zouden kunnen worden 'teruggehaald'. Op zichzelf gaat het terughaalargument ook op voor achteraf ten onrechte uitbetaalde vergoedingen voor proceskosten, maar de wetgever noemt die niet. Ik meen dat de door de wetgever gewenste schorsende werking daarop dan ook niet ziet. Daarvoor pleit ook dat anders een merkwaardig verschil zou ontstaan tussen de uitbetaling van een proceskostenvergoeding in de zaken die in art. 8:106 lid 1 Awb zijn genoemd en andere zaken. Voor zover de schorsende werking toch ook zou gelden voor vergoedingen voor proceskosten en immateriële schadevergoeding in 8:106-zaken, is van belang dat de rechter die schorsende werking kan omzeilen door op grond van art. 8:72 lid 5 Awb bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat de vergoedingen meteen na zijn uitspraak betaald moet worden door het bestuursorgaan en dat die beslissing geldt totdat de rechter in hoger beroep heeft beslist.

12. Hoe zit het nu als de proceskostenvergoeding is betaald en de uitspraak in hoger beroep of cassatie wordt vernietigd? Dan komt de grondslag aan de betaling te ontvallen en kan het bestuursorgaan (de rechtzoekende wordt vrijwel nooit in de proceskosten veroordeeld) het betaalde bedrag terugvorderen, mét wettelijke rente vanaf de datum van betaling (HR 19 december 2014, r.o. 3.4.3, met nadere verwijzingen, *NJ* 2015/168, m.nt. F.M.J. Verstijlen (*K./Benedictus*)).

13. Nog twee korte opmerkingen. Ten eerste: het Hof vernietigde de rechtbankuitspraak om belanghebbende een rentevergoeding van € 0,25 toe te kunnen wijzen (2% rente over € 91 gedurende de 51 dagen tussen 10 april en 1 juni 2018, zie r.o. 4.30-4.32). Dat had anders moeten, omdat niet valt in te zien dat de minister in verzuim was. Hij had belanghebbende maar liefst vier keer per brief om zijn rekeningnummer gevraagd en ondanks vragen van het Hof is niet duidelijk is geworden wanneer belanghebbende uiteindelijk heeft gereageerd (r.o. 2.10 en 4.30 van de hofuitspraak). Ten slotte: niet alleen in deze cassatieprocedure is het taalgebruik van de (blijkbaar beroepsmatig optredende) gemachtigde van belanghebbende ongehoord schandig. In een recente beslissing (16 augustus 2019, ECLI:NL:GHARL:2019:6597)

heeft Hof Arnhem-Leeuwarden hem op grond van art. 8:25 lid 1 Awb als gemachtigde geweigerd, nadat hij beloften om zijn leven te beteren niet was nagekomen. Aangezien de gemachtigde zich blijkens zijn cassatieberoepschrift toch al niet thuis voelt in Nederland kan hij maar beter elders een andere bezigheid zoeken, in plaats van rechters en medewerkers van de Belastingdienst te blijven beledigen.

A.E.H. van der Voort Maarschalk

HOGE RAAD 11 oktober 2019 (Nr. 19/00151)
(Mrs. De Groot, Fierstra, Cools)

183*

m.nt. J.J. Vetter

Art. 28 lid 1 Invorderingswet 1990

ECLI:NL:HR:2019:1439

Invorderingsrente. Betwisting ontvangst aanslag; stelplicht en bewijslast ontvanger

Aan belanghebbende is een tweede voorlopige aanslag IB/PVV 2014 opgelegd. Aan de accountant van belanghebbende is tegelijkertijd een digitale kopie van de aanslag verstrekt. Zeven maanden later heeft de Ontvanger aan belanghebbende een herinnering gestuurd, met het verzoek de aanslag uiterlijk op 4 februari 2016 te betalen. Belanghebbende heeft de aanslag voldaan op 3 februari 2016. Voor het Hof was in geschil of de Ontvanger terecht bij belanghebbende invorderingsrente in rekening heeft gebracht. Het Hof heeft die vraag ontkennend beantwoord, uitgaande van de juistheid van belanghebbendes stelling dat hij de aanslag nooit heeft ontvangen.

HR: Voor het opleggen van een verzuimboete is geen plaats als een aanmaning niet op het adres van de belastingplichtige is ontvangen of aangeboden en de belastingplichtige ook anderszins niet heeft bereikt. Dit is alleen anders als het niet ontvangen van die aanmaning het gevolg is van aan de belastingplichtige toe te rekenen omstandigheden (HR, BNB 2007/112). Hetzelfde geldt bij invorderingsrente.*

Het oordeel van het Hof komt erop neer dat voor invorderingsrente in dit geval geen plaats is omdat belanghebbende erin is geslaagd het vermoeden van ontvangst te ontzenuwen en de Ontvanger er vervolgens niet in is geslaagd aannemelijk te maken dat de aanslag de belastingschuldige toch heeft bereikt dan wel dat het niet ontvangen daarvan het gevolg is van aan belanghebbende toe te rekenen omstandigheden. Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en het behoefde geen nadere motivering. De rechter is niet gehouden een eigen onderzoek in te stellen naar de door de Ontvanger in dit verband gestelde en aannemelijk te maken feiten.

ARREST

In de zaak van

de Staatssecretaris van Financiën
tegen

[X] te [Z] (hierna: belanghebbende)

op het beroep in cassatie gericht tegen de uitspraak van het Gerechtshof 's-Hertogenbosch van 29 november 2018, nr. 17/00395, op het hoger beroep van de Ontvanger tegen een uitspraak van de Rechtbank Zeeland-West-Brabant (nr. BRE 16/2946) betreffende een ten aanzien van belanghebbende gegeven beschikking inzake invorderingsrente. De uitspraak van het Hof is aan dit arrest gehecht.

1. Geding in cassatie

De Staatssecretaris heeft tegen de uitspraak beroep in cassatie ingesteld. Het beroepschrift in cassatie is aan dit arrest gehecht en maakt daarvan deel uit.

2. Beoordeling van het middel

2.1. In cassatie kan van het volgende worden uitgegaan.

2.1.1. Met dagtekening 12 juni 2015 is aan belanghebbende voor het jaar 2014 een tweede voorlopige aanslag in de inkomstenbelasting/premie volksverzekeringen opgelegd (hierna: de aanslag). De Inspecteur heeft omstreeks die datum aan de accountant van belanghebbende een digitale kopie van de aanslag doen toekomen.